

DE EERSTE HONDERD DAGEN VAN LHV-VOORZITTER ELLA KALSBEEK

VERTROUWEN, VERBINDEN, VERANTWOORDELIJKHEID NEMEN

De eerste honderd dagen zitten er voor haar op; het was direct raak. LHV-voorzitter Ella Kalsbeek is bij haar aantreden meteen in het diepe gesprongen met de grote stelselwijzigingen in de zorg en de invoering van het nieuwe bekostigingssysteem. Vele werkbezoeken hebben haar niet alleen geholpen om haar beeld van de huisarts bij te stellen, ze heeft ook haar missie scherp gekregen.

Ella Kalsbeek vond het heerlijk dat ze na haar aantreden in september direct aan de bak moest. Lachend: “Elke dag is een feest. Er gebeurt heel veel, maar dat vind ik juist boeiend. Op mijn allereerste werkdag moest ik me meteen al verdiepen in de nieuwe bekostiging van de huisartsenzorg. Ik zit er natuurlijk niet tot drie decimalen achter de komma in, maar anderen hier gelukkig wel. Ik ben van de hoofdlijnen en de punten waar we tegenaan lopen.”

Als oud-politica is ze het gewend om direct klaar te staan met een reactie. Ze houdt er elke dag rekening mee dat ze de media te woord moet kunnen staan. “Mijn telefoon staat nooit uit.”

■ WERKBEZOeken

In de eerste maanden heeft ze al veel werkbezoeken in het land afgelegd. Het heeft haar geholpen voeling te krijgen met wat er in het land speelt. “Ik ben 23 jaar met een huisarts getrouwd geweest, maar dat is al een tijd geleden. Ik heb mijn beeld flink bij moeten stellen. Huisartsen hebben nu veel meer personeel en werken vaak in grotere verbanden. De huisarts is een professional die een bedrijf heeft en gewoon zijn werk doet. Dat

is een verschil met vroeger, toen de huisarts een autoriteit was, tegen wie iedereen opkeek. Ik vind het wel goed dat het sacrosancte er af is.”

Veel huisartsen vertelden haar dat ze tegen de grens van hun mogelijkheden aanlopen. “Huisartsen willen graag meewerken aan de vernieuwingen die in deze tijd nodig zijn, maar ze willen vooral ook dokter blijven. Ik heb het vaak gehoord: ‘Ik wil geen manager van een huisartsenpraktijk worden’. Daar zit dus wel een zekere spanning. Tegelijk zie ik dat ook als een enorm compliment aan de beroepsgroep. Maar er komt een dag waarop we moeten zeggen: ‘Sorry, dit gaat gewoon niet meer. Nu komen onze kernwaarden in het geding – het persoonlijke contact met de patiënt en de integraliteit van de zorg.’”

■ VERANTWOORDELIJKHEID

Ze heeft de afgelopen maanden ook andere stakeholders gesproken. Het viel haar op dat iedereen erkent dat de huisarts een belangrijke rol speelt in het zorgstelsel. “Een enkeling is daar zelfs wel jaloers op. De eerste lijn mag als enige binnen de zorgsector groeien, de andere disciplines moeten allemaal krimpen. Dat leert mij dat we als LHV heel goed moeten samen-

werken en ook verantwoordelijkheid moeten nemen voor de ontwikkelingen in de zorg, vooral die in de eerste lijn.”

“Je kunt een smalle opvatting hebben over de taakstelling van de LHV: opkomen voor de belangen van de huisartsen, en dat is het dan. Je kunt ook zeggen: wij willen als centrale speler meedenken over de ontwikkelingen in de eerste lijn en de substitutie in de zorg. Ik kies voor die tweede opvatting. En uiteraard houden we daarbij de belangen van de huisartsen scherp in het oog. We willen graag meer doen, maar we moeten het dan wel hebben over de condities waaronder dat kan. En daarin trekken we dan samen op met andere organisaties, zoals NHG en InEen.”

Een van de belangen waar op dit moment veel tijd en energie in gaat zitten, is het nieuwe bekostigingssysteem. Uit de eerste reacties van huisartsen kwam het beeld naar voren dat de verzekeraars de hand op de knip houden. Kalsbeek: “Inmiddels wordt het beeld wat genuanceerder. Menzis heeft gezegd dat ze die 2,5 procent groei gaan halen. VGZ zegt zelfs 6 procent meer te investeren. Wij zien dat nog niet terug, zeg ik heel eerlijk. Wij hebben nog van niemand gehoord dat de inkomsten van een praktijk met 6 procent stijgen, maar ik ga ervan uit dat de verzekeraars niet jikken. Wij blijven het natuurlijk monitoren. We wachten niet af, waar we problemen zien, kaarten we die nu al aan. Het is elke dag een belangrijk punt in mijn agenda.”

■ VERBINDEN

Tijdens haar rondgang heeft ze een helder beeld gekregen van haar missie. “Er

‘Ik vind het een opdracht voor mijzelf en het hele bestuur om de grenzen van het vak goed in de gaten te houden’

‘Wij hebben nog van niemand gehoord dat de inkomsten van een praktijk stijgen’

zijn drie woorden waar het volgens mij om gaat: verbinden, vertrouwen en verantwoordelijkheid nemen.”

“Het eerste is verbinden. Daar kan de LHV nog sterker in worden. Meer verbinding tussen Utrecht en het land, meer verbinding ook met andere stakeholders. Ik heb in mijn rondgang best wat kritische geluiden over de LHV gehoord. De LHV komt alleen maar op voor de financiële belangen van huisartsen, ziet achter elke boom een beer, verandert te veel van mening, dat soort teksten. Dat is dus niet verbindend. Neem de relatie met VPhuisartsen. Het werd mij al snel duidelijk dat hier wel wat spanning op de lijn zit. Daarom heb ik meteen een afspraak gemaakt met hun voorzitter. Het was een leuk gesprek dat zeker nog een vervolg gaat krijgen. Ik heb zojuist een interview gegeven voor hun blad en andersom heeft hun voorzitter een interview in ons blad gegeven (zie pagina 22; red). Dat noem ik verbinden. Het zal heus zo zijn dat we op punten van mening blijven verschillen, maar dat is niet erg. Je kunt in goede harmonie besluiten dat je het niet met elkaar eens bent. Dan zullen we een modus moeten vinden om daarmee om te gaan.” “Dat geldt trouwens ook voor meningsverschillen binnen de LHV. Ik vind het

belangrijk dat we het daar met elkaar over hebben. Huisartsen zijn allemaal verschillend. De een wil vooral dokter zijn, de ander zoekt het in innovatie, de volgende vindt het leuk om een praktijk te managen. Dat speelt allemaal mee. En ook al worden we het niet allemaal met elkaar eens, het moet voor iedereen duidelijk zijn hoe een standpunt tot stand is gekomen.”

“Het tweede kernwoord is vertrouwen. Daarmee bedoel ik: ervan uitgaan dat de ander op zijn manier ook iets goed probeert te realiseren, al heeft hij een andere mening. Het geldt trouwens ook intern: vertrouw erop dat de ander het goed doet; dus minder in de controle- en achterdochtmodus.”

“Het derde kernwoord is verantwoordelijkheid nemen: we behartigen niet alleen onze eigen belangen, we willen ook verantwoordelijkheid dragen voor de maatschappelijke ontwikkelingen in de zorg. Wat mij betreft zijn dit de woorden waar we elkaar binnen de LHV op aanspreken. Als ikzelf uit het land een signaal krijg, maar daar niet tijdig op reageer, dan kan men mij terecht aanspreken: jij was toch van verbinden? En dan hebben ze een punt.”

■ VERENIGING

Ze gaat zich er ook voor inzetten om zoveel mogelijk leden te activeren. “Van de 11.000 LHV-leden is slechts een klein deel actief. Het is een opdracht voor het hele bestuur om ervoor te zorgen dat de vereniging levend is en dat er echte gesprekken plaatsvinden. Ik denk ook dat we op zoek moeten naar nieuwe organisatievormen. Neem zo’n onderwerp als de grenzen aan de huisartsenzorg, dat is bij uitstek een thema waar we een aantal bijeenkomsten over moeten hebben met zoveel mogelijk leden. Hopelijk mobiliseren we dan ook anderen dan degenen die altijd al komen.”

Ze heeft niet het gevoel dat huisartsen doorgaans te kritisch of te negatief zijn. “Ik zie dat huisartsen heel goed weten wat ze willen. Het is geen slaafse beroepsgroep die de voorzitter blindelings volgt. Ze hebben eigen opvattingen en dat is natuurlijk prima. Daar staat tegenover dat ze in het algemeen wel openstaan voor veranderingen, al willen ze niet overspannen raken van alle nieuwe taken die op hen afkomen. En dat begrijp ik heel goed. Ik vind het een opdracht voor mijzelf en het hele bestuur om de grenzen van het vak goed in de gaten te houden.”

De werkbezoeken inspireren Kalsbeek om zich elke dag met heel veel passie in te zetten. “Tijdens een bezoek in het Noorden kregen we een presentatie van Ingrid Gerrits, huisarts in Woldendorp en winnaar van de LHV-award Praktijkstart dit jaar. Ze vertelde dat er in haar eerste jaar drie mensen onverwacht overleden aan hartfalen, onder wie een heel jonge man. Daar had ze over lopen piekeren. Er hingen wel AED-kastjes in het dorp, maar de apparaten functioneerden niet. Toen heeft ze in het dorpskrantje samen met de politie een oproep gedaan: wie wil leren om met een AED-apparaat te werken? Er kwamen 70, 80 aanmeldingen binnen. Inmiddels zijn de AED-apparaten gerepareerd en hebben mensen geleerd ermee om te gaan. Ik vroeg haar ook nog even naar de zakelijke kant: ‘Kom jij financieel uit?’ Haar antwoord: ‘Dat weet ik eigenlijk niet precies. Ik kan er van leven met m’n gezin, dus het is goed.’ Van zo’n gedreven huisarts, daar word je toch blij van?” ■